

ΤΟ ΣΛΑΒΙΚΟ ΙΔΙΩΜΑ ΩΣ ΟΧΗΜΑ
ΤΟΥ ΨΕΥΔΟ-ΑΛΥΤΡΩΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ
Του Δημήτρη Βαλασίδη (*).

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Δεν είναι δυνατόν να εξηγηθεί με την κοινή λογική πώς ένα κατασκευασμένο κράτος, όπως τα μικρά Σκόπια, μπορεί να έχει τόσο μεγάλες και παράλογες απαιτήσεις έναντι μιας χώρας με τρισχιλιετή ιστορία, γλώσσα και πολιτισμό.

Από τη μελέτη ενός πολύ μεγάλου στη σημασία του θέματος με ποικίλες προεκτάσεις (εθνικές, πολιτικές, ιστορικές, πολιτισμικές κ.ά.) φαίνονται, οι μύθοι που επιχειρούνται να παρουσιασθούν ως αλήθειες από μια μικρή χώρα που ουσιαστικά δεν τη χωρίζει τίποτε από την Ελλάδα. Πρώτος μύθος είναι εκείνος του ονόματος των Σκοπίων, που ανεχτήκαμε για δεκαετίες -και είναι ασυγχώρητη διαχρονική ευθύνη των πολιτικών - να ονομασθεί Μακεδονία ό,τι προηγουμένως αποκαλείτο «περιοχή τού Βαρδάρη» (Vardarska Banovina). Δεύτερος γλωσσικός μύθος της παρουσίασης της βουλγαρικής ή σερβοβουλγαρικής γλώσσας των Σκοπίων ως Μακεδονικής (με προφανείς συνειρμικές συνδέσεις και σκόπιμες συγχύσεις με την Ελληνική της Μακεδονίας).

Τρίτος και σοβαρότερος μύθος είναι η ύπαρξη σλαβομακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα με βάση τη δήθεν ταυτότητα του ιδιώματος μικρής ομάδας Ελλήνων με την ψευδώνυμη «μακεδονική» των Σκοπίων και το ψευδεπίγραφο μακεδονικό κράτος. Η υπόθεση θα ήταν καταγέλαστη, αν δεν ήταν επικίνδυνη για τα εθνικά μας συμφέροντα.

Το κρατίδιο αυτό έχει αναγάγει το θέμα της ψευδομακεδονικής γλώσσας σε αιχμή του δόρατος της προπαγάνδας του. Ισχυρίζεται ότι το μόρφωμα αυτό ομιλείται από την επινοηθείσα «μακεδονική μειονότητα» στην Ελλάδα. Θα πρέπει, βασιζόμενοι στην ιστορία και την επιστήμη, να καταρρίψουμε κάθε πολιτικό επιχείρημα των Σκοπίων στα θέματα αυτά.

ΤΟ ΟΜΟΓΛΩΣΣΟΝ.

Είμαστε από τα λίγα ευτυχή έθνη που η ελληνική γλώσσα αποτελεί ένα από τα συστατικά του γένους μας. Από αρχαιοτάτων χρόνων έχουμε το «όμαιμον, ομόγλωσσον, το ομόθρησκον και το ομότροπον» (Ηρόδοτος, Η΄144). Η Ελληνική είναι η μόνη γλώσσα στον Κόσμο που ομιλείται και γράφεται συνεχώς επί 4.000 τουλάχιστον συναπτά έτη. Μικρές γλωσσικές μειονότητες Ελλήνων που μιλάνε την τουρκική ή την πομακική γλώσσα και είναι μωαμεθανοί στο θρήσκευμα, ουδόλως αλλοιώνουν την ουσία της ρήσης που προαναφέρθηκε.

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΘΝΟΣ.

Όμως η γλώσσα δεν αποτελεί πάντα ένα από τα στοιχεία ενός έθνους. Δηλαδή συχνά η ομιλούμενη γλώσσα δεν ταυτίζεται με την εθνική συνείδηση. Από επιστημονικής πλευράς, παλαιότερες απόψεις, περί «ομόγλωσσου» έχουν ατονήσει σε μεγάλο βαθμό, λόγω των εκτεταμένων μετακινήσεων πληθυσμών, αλλά και των αλληπάλληλων κοινωνικοπολιτικών και πολιτιστικών αλληλεπιδράσεων.

Επομένως, το ότι κάποια μικρά τμήματα του πληθυσμού της Μακεδονίας είχαν παλαιότερα ως μοναδικό γλωσσικό τους όργανο το σλαβογενές ιδίωμα, στο οποίο θα αναφερθούμε λεπτομερειακά παρακάτω, δεν αποτελεί ικανό και επαρκές κριτήριο για την επιχειρηθείσα στο παρελθόν και επιχειρούμενη και σήμερα προσπάθεια τοποθέτησής τους εκτός του ελληνικού έθνους. Το ζήτημα έχει απαντηθεί θεωρητικά και πρακτικά και δεν υπάρχει ανάγκη περαιτέρω αναλύσεων.

Διεθνώς υπάρχουν πολλά παραδείγματα που άλλα είναι περισσότερο γνωστά και άλλα λιγότερο. Αμερικάνοι και Αυστραλοί ομιλούν την αγγλική χωρίς να αισθάνονται Άγγλοι. Το ίδιο συμβαίνει και μέσα στο ίδιο το Ηνωμένο Βασίλειο με τους Σκωτσέζους, τους Ουαλούς και τους Ιρλανδούς. Οι κάτοικοι της Λατινικής Αμερικής ομιλούν την ισπανική ή την πορτογαλική, χωρίς να είναι Ισπανοί ή Πορτογάλοι αντίστοιχα. Οι γερμανόφωνοι Αλσατοί είναι φανατικοί Γάλλοι και οι κάτοικοι των γερμανόφωνων, γαλλόφωνων και ιταλόφωνων Ελβετικών καντονιών αισθάνονται Ελβετοί. Ο Αυστριακός που μιλάει γερμανικά δηλώνει Αυστριακός και ποτέ Γερμανός.

Στην Πατρίδα μας υπάρχουν μεγάλες ομάδες γνησίων Ελλήνων που είναι τουρκόφωνοι (πρόσφυγες κυρίως από την Μικρά Ασία), βλαχόφωνοι, αρβανιτόφωνοι και σλαβόφωνοι. Στην Ιταλία έχουμε τους γραικάνους της Μεγάλης Ελλάδος. Αυτό προέκυψε μέσα από μια σειρά ιστορικών εξελίξεων ανά τους αιώνες.

ΓΛΩΣΣΑ-ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ-ΙΔΙΩΜΑ-ΒΟΗΘΗΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ-ΝΤΟΠΟΛΑΛΙΑ.

Για να κατανοήσουμε καλλίτερα την σκοπιανή προπαγάνδα για το ντόπιο σλαβικό ιδίωμα πρέπει να εξηγήσουμε κάποιους όρους.

Κύριο μέσον επικοινωνίας των ανθρώπων από τις αρχές της ύπαρξής του είναι η **γλώσσα**. Στις εθνικές γλώσσες συναντάμε πολλές διαφοροποιήσεις που μπορεί να είναι:

- **Ατομική ή υφολογική**, γιατί ο κάθε ομιλητής μιας γλώσσας χρησιμοποιεί διαφορετικά την γλώσσα.
- **Κοινωνική**, ανάλογα με την ηλικιακή, κοινωνική, επαγγελματική, ιδεολογική, συντεχνιακή κ.ά. ομάδα που ανήκει ο ομιλητής.
- **Γεωγραφική** ανάλογα με την περιοχή της χώρας.

Με τον όρο **διάλεκτος** οι γλωσσολόγοι χαρακτηρίζουν τη γεωγραφική διαφοροποίηση ευρύτερων περιοχών μιας χώρας, ιδίως αυτή που εμφανίζει έντονες αποκλίσεις από την κοινή γλώσσα σε όλα τα επίπεδα: προφορά, γραμματικοσυντακτική δομή, λεξιλόγιο, και σε βαθμό που οι ομιλητές της διαλέκτου να μη γίνονται εύκολα κατανοητοί από τους ομιλητές της κοινής γλώσσας. Διάλεκτοι της Αρχαίας Ελληνικής είναι: η δωρική, η αχαϊκή, η ιωνική και η αττική. Στη νεότερη Ελληνική διακρίνονται οι εξής τέσσερις διάλεκτοι: η τσακωνική, η ποντιακή, η καππαδοκική και η κατωιταλική (τα γκρεκάνικα). Καταχρηστικώς

μπορούμε να συμπεριλάβουμε στις διαλέκτους την κυπριακή και την κρητική.

Άλλη γλωσσική διαφοροποίηση της κοινής αποτελούν τα **ιδιώματα**. Είναι μικρότερη γλωσσική διαφοροποίηση, που δεν εμποδίζει την κατανόηση από τους ομιλητές της κοινής γλώσσας. Μια διάλεκτος μπορεί να έχει περισσότερα από ένα ιδιώματα. Τα ελληνικά ιδιώματα, ανάλογα με τις ομοιότητες και τις διαφορές τους, ομαδοποιούνται στα λεγόμενα βόρεια ιδιώματα (Στερεά Ελλάδα, εκτός Αττικής, Β. Εύβοια, Ήπειρος, Θεσσαλία, Μακεδονία, Θράκη, νησιά του Β. Αιγαίου) και στα νότια ιδιώματα (τα υπόλοιπα). Ως ιδιώματα που διαφέρουν μεταξύ τους θεωρούνται: τα δωδεκανησιακά, τα κυκλαδίτικα, τα επτανησιακά, τα πελοποννησιακά, τα βορειοελλαδικά, τα ημιβόρεια (Σκύρου, Μυκόνου, Καστοριάς, Λευκάδας κ.ά.), τα δυτικά μικρασιατικά, της Χίου, της Ικαρίας, της Μάνης, των Κυθήρων, καθώς και της ομάδας Κύμης, Μεγάρων, Αίγινας και παλαιάς Αθήνας. Τα νεότερα χρόνια, στην καθομιλουμένη χρησιμοποιείται και ο όρος **ντοπολαλιά**.

Η βοηθητική/συμπληρωματική γλώσσα είναι μια άλλη μορφή προφορικής επικοινωνίας ανθρώπινων ομάδων. Είναι η γλώσσα που χρησιμοποιείται από γλωσσικές ομάδες με διαφορετική μητρική γλώσσα.

ΟΙ ΣΛΑΒΙΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ.

Είναι μια ομάδα στενά σχετιζόμενων γλωσσών των Σλαβικών λαών που ανήκουν στη γλωσσική οικογένεια των Ινδοευρωπαϊκών γλωσσών. Ομιλούνται από 290.000.000 κατοίκους του μεγαλύτερου μέρους της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων, καθώς και σε μέρη της Κεντρικής Ευρώπης και στο βόρειο μέρος της Ασίας.

Διακρίνονται σε τρεις κύριους κλάδους:

- Ανατολικές σλαβικές γλώσσες, συμπεριλαμβανομένων των Ρωσικών, Ουκρανικών, Λευκορωσικών και της Ρουθηνικής γλώσσας.
- Δυτικές σλαβικές γλώσσες.
- Νότιες σλαβικές γλώσσες, που διαιρούνται σε δυτική υποομάδα που αποτελείται από τη Σερβοκρατική (Σερβική, Κροατική, Βοσνιακή και Μαυροβουνιακή) και τη Σλοβενική και ανατολική υποομάδα (Βουλγαρική και τη Σκοπιανή).

Η βασική διαφορά μεταξύ ανατολικών και δυτικών σλαβικών γλωσσών είναι η γραφή. Στις δυτικές χρησιμοποιείται το λατινικό αλφάβητο, λόγω επιρροής από τη Δύση, αλλά και επειδή ιστορικά υπήρξαν ρωμαιοκαθολικοί λαοί, ενώ στις ανατολικές χρησιμοποιείται το κυριλλικό, λόγω της συνεχούς επαφής με την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία και με την Ελληνική γλώσσα.

Τα κριτήρια της τριχοτόμησης των σλαβικών γλωσσών είναι περισσότερο γεωγραφικά παρά γλωσσικά, δεδομένου, ότι μερικά φαινόμενα βρίσκονται όχι σε μία αποκλειστικά ομάδα, αλλά είναι χαρακτηριστικά γλωσσών που ανήκουν σε διαφορετικές ομάδες

ΟΙ ΣΛΑΒΟΦΩΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ.

Οι ρίζες του ιδιώματος της Δυτικής Μακεδονίας έχει τις ρίζες του κάπου στον 18ο αιώνα και δημιουργήθηκε για καθαρά χρηστικούς λόγους. Τότε η Μακεδονία ήταν ένα πολύχρωμο φυλετικό, γλωσσικό και θρησκευτικό μωσαϊκό αποτελούμενο από Έλληνες, Τούρκους κατακτητές, Τουρκομάνους νομάδες (Γιουρούκους), Αθίγγανους, Βούλγαρους, Σέρβους, Βόσνιους, Αλβανούς, Αρμένιους και Εβραίους που μιλούσαν τουρκικά, ρομά, ελληνικά, βλάχικα, βουλγαρικά, σερβοκροατικά, αλβανικά, αρμενικά και ήταν μουσουλμάνοι, χριστιανοί, ιουδαίοι. Έπρεπε επομένως να υπάρξει ένας τρόπος συνεννόησης μεταξύ τους για τις ανάγκες της καθημερινής συμβίωσης. Βαθμιαία λοιπόν εμφανίσθηκε αυτό το ιδίωμα που μάλλον εξυπηρετούσε τον σκοπό για τον οποίο προέκυψε.

Είχε ως βάση μια δυτική βουλγαρική διάλεκτο και στον κορμό αυτόν προστέθηκαν ένα πλήθος από ελληνικές, τούρκικες, βλάχικες και αλβανικές λέξεις. Γενικά έχει περισσότερες, μορφολογικές κυρίως, ομοιότητες με την βουλγαρική γλώσσα και λιγότερες, φωνολογικές κυρίως, με την σερβική. Στα χρόνια εκείνα της γενικευμένης αγραμματοσύνης, ιδιαίτερα στην ύπαιθρο, το ιδίωμα που προέκυψε αποδείχθηκε πολύ εύκολο στην εκμάθηση και εξυπηρετικότατο για τις καθημερινές ανάγκες. Εκείνο πάντως που εντυπωσιάζει τους μελετητές είναι η ευκολία υιοθέτησής του από αλλόγλωσσους και η μετατροπή του στο κύριο και συχνά στο αποκλειστικό γλωσσικό όργανο επικοινωνίας. Αυτό το ιδίωμα δεν απέκτησε ποτέ γραφή. Επομένως, στερείται πεζογραφίας, ποίησης και γενικά λογοτεχνίας, ενώ αντίθετα υπάρχουν

δημώδη τραγούδια, η παραγωγή των οποίων σταμάτησε ήδη στις αρχές του 20ου αιώνα, για προφανείς λόγους. Σήμερα η σκοπιανή προπαγάνδα κυκλοφορεί μεταξύ αφελών Ελλήνων σκοπιανά τραγούδια. Οι σκοπιανές ορχήστρες, όπως και όλα τα προϊόντα και υπηρεσίες είναι κατά πολύ φθηνότερα από τα ελληνικά και γι' αυτό καλούνται σε γάμους και γλέντια στην Δυτική Μακεδονία. Να ένα καλό όπλο των σκοπιανών εναντίον της Πατρίδας μας με την εγκληματική ανοχή κάποιων, ευτυχώς ελάχιστων κατοίκων της περιοχής. Δυστυχώς και Έλληνες πολιτικοί χόρευαν και κάποιοι συνεχίζουν να χορεύουν σε διάφορες εκδηλώσεις σκοπιανά τραγούδια. Σκοπιμότητες ή εγκληματική άγνοια;

Σύμφωνα με τον γλωσσολόγο, Νικ. Ανδριώτη η σλαβική γλώσσα άρχισε να διαδίδεται επί Βυζαντίου στην βόρεια Μακεδονία με τους εξής τρόπους:

- Από Σλάβους δούλους (σλάβος=σκλάβος), τους οποίους οι Βυζαντινοί γαιοκτήμονες εγκαθιστούσαν στα κτήματά τους ως εργάτες γης.
- Από Έλληνες αιχμαλώτους των Βουλγάρων, που έμαθαν σλαβικά και μετά την απελευθέρωσή τους και επάνοδό τους, συνήθως μετά από αρκετά χρόνια, εξακολουθούσαν να τα χρησιμοποιούν.
- Οι συναλλασσόμενοι με Σλάβους Έλληνες μάθαιναν εύκολα τα απλά σλαβικά, ενώ η εκμάθηση της πολύπλοκης ελληνικής γλώσσας από τους Σλάβους ήταν δύσκολη.

Σλαβόφωνοι Μακεδόνες Έλληνες είναι οι κάτοικοι περιοχών της Δυτικής και Κεντρικής Μακεδονίας, οι οποίοι μιλούσαν στο παρελθόν και συνεχίζουν να μιλούν ή έστω να καταλαβαίνουν ένα τοπικό ιδίωμα. Τον 18^ο αιώνα στις περιοχές αυτές δημιουργήθηκε αυτό το ιδίωμα από μια δυτική βουλγαρική διάλεκτο. Με την πάροδο του χρόνου επήλθαν σημαντικές απλοποιήσεις και προστέθηκαν πολλές ελληνικές, τουρκικές, βλάχικες και αρβανίτικες λέξεις. Έτσι σχηματίστηκε ένα προφορικό μέσο επικοινωνίας που αποτέλεσε μια βοηθητική γλώσσα. Η βοηθητική αυτή γλώσσα ουδέποτε απέκτησε γραφή και επομένως δεν συναντάμε λογοτεχνικά έργα.

Τον 21ο αιώνα δεν υπάρχουν αμιγείς σλαβόφωνοι, αλλά λίγοι δίγλωσσοι (ελληνικά-σλαβικά) και ελάχιστοι από τους νεότερους μπορούν να μιλήσουν με ευχέρεια αυτό το ιδίωμα, η εξέλιξη του οποίου σταμάτησε τις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα. Έτσι έλειψαν πάρα

πολλές λέξεις του καθημερινού λεξιλογίου, οι οποίες αντικαταστάθηκαν από ελληνικές.

Οι δίγλωσσοι κάτοικοι του βορειοελλαδικού χώρου είναι απόγονοι χριστιανικών πληθυσμών που επί Τουρκοκρατίας ζούσαν στον ευρύτερο χώρο της λεγόμενης «ιστορικής Μακεδονίας». Έχουν ελληνική καταγωγή, αλλά πιθανότατα έχουν αφομοιώσει και σλαβικά στοιχεία που είχαν εγκατασταθεί κατά τους βυζαντινούς χρόνους στην περιοχή, τα οποία στην συνέχεια εκχριστιανίσθηκαν και εξελληνίσθηκαν.

Βεβαίως το γεγονός ότι κάποιοι Έλληνες χρησιμοποιούσαν ή χρησιμοποιούν ακόμη αυτήν την βοηθητική γλώσσα δεν σημαίνει ότι δεν ανήκουν στο Ελληνικό Έθνος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η επιστολή των Μοναστηριωτών προς τις μεγάλες δυνάμεις (1903), η οποία αναφέρει ότι ομιλούν ελληνικά, βλάχικα, αλβανικά ή βουλγαρικά, άλλα δεν είναι λιγότερο Έλληνες και σε κανέναν δεν επιτρέπουν να το αμφισβητεί.

Από διάφορες πηγές πληροφορούμεθα υπολογισμούς, σύμφωνα με τους οποίους οι σλαβόφωνοι της Μακεδονίας ήταν κάποιες δεκάδες χιλιάδες. Όλες οι εκθέσεις, πορίσματα, στατιστικές και αναφορές κάνουν λόγο για σλαβόφωνους και ουδόλως ταυτίζουν το ομιλούμενο ιδίωμα με την συνείδηση που αναμφισβήτητα είναι ελληνική και όχι σκοπιανή. Όλοι οι κάτοικοι της Δυτικής Μακεδονίας, απόγονοι αρχαίων Ελληνικών πληθυσμών με ιστορική συνέχεια, αισθάνονται Έλληνες και μόνον ελάχιστοι πληρωμένοι πράκτορες έχουν διαφορετική συνείδηση. Έχουν ήδη απομονωθεί και αποτελούν μιάσματα. Ο Μακεδονικός Αγών απέδειξε, ότι ο ντόπιος πληθυσμός αγκάλιασε και στελέχωσε τα αντάρτικα σώματα της ελεύθερης Ελλάδας με αποτέλεσμα την επιτυχή έκβασή του. Ποιος δεν διάβασε τα «Μυστικά του Βάλτου» της Πηνελόπης Δέλτα; Σήμερα πάντως δεν υπάρχουν Μακεδόνες που να μιλούν αποκλειστικά το σλαβογενές ιδίωμα. Δυστυχώς πολλές φορές ανεύθυνοι και ανίκανοι πολιτικάντηδες και τα μίσθαρνα όργανά τους αντιμετώπιζαν και ίσως αντιμετωπίζουν με απαράδεκτο τρόπο τους Μακεδόνες. Ο μαχητικός δημοσιογράφος Κωνσταντίνος Φαλτάιτς το 1927 γράφει ότι στην Μακεδονία εστάλησαν πρόσωπα της δημόσιας διοίκησης που ήταν για πέταμα και το μαρτυρικό αυτό κομμάτι της ελληνικής γης δεν αυτοδιοικείτο, αλλά διοικείτο από την νότιο Ελλάδα και μάλιστα τυραννείτο.

ΙΔΙΩΜΑ ΚΑΙ ΣΚΟΠΙΑΝΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ.

Η σκοπιανή προπαγάνδα χαρακτηρίζεται από μεγάλη μεθοδικότητα και επιλέγει με μεγάλη ευστοχία τους στόχους της. Πρώτος στόχος το ομιλούμενο ιδίωμα κυρίως στην Δυτική Μακεδονία. Υπάρχει ένας βαθμός ευκολίας καθιέρωσης της «μακεδονικής» γλώσσας έναντι της βεβαρημένης με σφαγές, επιδρομές και αρπαγές βουλγαρικής γλώσσας. Ακολούθησε την δεκαετία του 1980 η ίδρυση δήθεν «μειονοτικού» κόμματος με πενιχρά αποτελέσματα.

Μέχρι την δεκαετία του 1960 η ερώτηση στο τοπικό ιδίωμα ήταν «γνωρίζεις βουλγάρικα»; Ενώ στα ελληνικά «γνωρίζεις ντόπια»; Δυστυχώς αργότερα η ερώτηση έγινε: «Γνωρίζεις Μακεδονικά»; Δυστυχώς στον βωμό του κέρδους κάποιοι Θεσσαλονικείς έμποροι της Εγνατίας οδού έγραφαν στην προθήκη του καταστήματός τους «ομιλείται η μακεδονική». Έτσι συνέδραμαν ακουσίως την προσπάθεια της προπαγάνδας του γειτονικού ομόσπονδου τότε κρατιδίου. Τότε όμως, σε αντίθεση με τα τελευταία χρόνια, υπήρχε κράτος που υπερασπιζόταν με κάθε τρόπο τα εθνικά μας συμφέροντα. Αστυνομικοί σε επισκέψεις τους στα συγκεκριμένα καταστήματα και με το πρόσχημα αγρονομικών, υγειονομικών ή άλλων ελέγχων επέβαλαν ευσχήμως την αφαίρεση των συγκεκριμένων πινακίδων. Η σκοπιανή προπαγάνδα πέτυχε σε κάποια χωριά της Μακεδονίας να θεωρείται «γρεκομάνος», δηλαδή ελληνομανής, όποιος δίγλωσσος δήλωνε Έλληνας.

Πολιτικές σκοπιμότητες, δουλοπρέπεια ελληνικών κυβερνήσεων κυρίως προς τις ΗΠΑ και άγνοια δημιούργησαν μια σύγχυση στην συνάφεια του σλαβογενούς ιδιώματος της Μακεδονίας και της σκοπιανής γλώσσας προς όφελος των Σκοπίων. Η σκοπιανή προπαγάνδα υποστηρίζει την γλωσσική συγγένεια ιδιώματος και σκοπιανής γλώσσας μέχρι του σημείου να τα ταυτίζει. Θέση εντελώς εξωπραγματική και μάλιστα απορριπτέα και από επιστήμονες που υποστηρίζουν γενικά θέσεις και απόψεις των Σκοπίων. Η αλήθεια είναι ότι το ιδίωμα της Δυτικής Μακεδονίας διαφέρει από απόψεως γλωσσολογίας και ιστορίας από το κατασκεύασμα που ονόμασαν «μακεδονική» γλώσσα και επέβαλαν στα Σκόπια. Αν μελετήσουμε τα λεξιλόγια των ντόπιων, της σκοπιανής γλώσσας και της βουλγαρικής θα διαπιστώσουμε ότι το

σλαβογενές ιδίωμα των Ελλήνων ελάχιστη σχέση έχει με την επίσημη γλώσσα των γειτόνων μας.

Είναι η πρόσφατη - μέσα τού 20ού αιώνα - γλώσσα τού κράτους των Σκοπίων, το οποίο ιδρύθηκε επί Τίτο το 1944. Πρόκειται για μία βουλγαρική γλώσσα δεδομένου ότι ο αρχικός πληθυσμός τής περιοχής ήταν βουλγαρικός και πάντοτε οι Βούλγαροι διεκδικούσαν αυτή την περιοχή που θεωρούσαν δική τους. Οι κάτοικοι τής περιοχής ονομάζονταν Bugari3 «Βούλγαροι». Η γλώσσα αυτή, με τεχνητό καθαρώς τρόπο, από ομάδα γλωσσολόγων που συγκροτήθηκε επί τούτω «εκσερβίστηκε». Εισήχθησαν δηλαδή σε αυτήν λεξιλόγιο και γραμματικά στοιχεία από τις γύρω περιοχές που μιλούσαν Σερβικά, ώστε να μειωθεί ο βουλγαρικός γλωσσικός χαρακτήρας της και να αποκτήσει σερβική γλωσσική μορφή, που ήταν απαίτηση τής Ενωμένης Σερβίας τού Τίτο, τής Γιουγκοσλαβικής δηλαδή Δημοκρατίας. Άρα, η γλώσσα των Σκοπίων είναι μια σερβοβουλγαρική γλώσσα, μια τεχνητά εκσερβισμένη Βουλγαρική, που επιβλήθηκε ως επίσημη γλώσσα για προφανείς λόγους και που οι Βούλγαροι την ονόμασαν «κολισεφσκική» γλώσσα (ως επινόηση και εκτέλεση τού σκοπιανού πολιτικού Κολισέφσκι). Από μόνοι τους οι Σκοπιανοί έδωσαν σε αυτή τη γλώσσα, τη Σερβοβουλγαρική, την παραπλανητική και ψευδώνυμη ονομασία «Μακεδονική», ώστε να αποφύγουν τις βουλγαρικές διεκδικήσεις και να αποκρύψουν μαζί τη βουλγαρική προέλευση τής γλώσσας τους. Μπορούν θαυμάσια να συνεννοούνται μεταξύ τους οι κάτοικοι της FYROM με τους Βούλγαρους μιλώντας ο καθένας το ιδίωμά του. Έτσι μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι μορφολογικά μοιάζει με τη Βουλγαρική και φωνητικά με την σερβική.

Η ΣΚΟΠΙΑΝΗ ΓΛΩΣΣΑ ΣΤΗΝ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ.

Σύμφωνα με το άρθρο 7, του Συντάγματος των Σκοπίων (1992) η «μακεδονική» γλώσσα με το Κυριλλικό αλφάβητο είναι η επίσημη γλώσσα στη Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Με το κατάπτυστο κείμενο της συμφωνίας, η δοσιλογική ελληνική πλευρά συμφώνησε, ώστε η επίσημη γλώσσα των Σκοπίων να είναι η «μακεδονική γλώσσα» όπως αναγνωρίστηκε από την Τρίτη Συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την τυποποίηση των γεωγραφικών ονομάτων που διεξήχθη στην Αθήνα το 1977, και περιγράφεται στο άρθρο 7 (3) και (4) της συμφωνίας.

Το άρθρο 7 της συμφωνίας αναφέρει στην παράγραφο 4: «Η ΠΓΔΜ σημειώνει ότι η επίσημη γλώσσα της, η μακεδονική γλώσσα, ανήκει στην ομάδα των νότιων σλαβικών γλωσσών. Επίσης, τα δύο μέρη σημειώνουν ότι η επίσημη γλώσσα και τα άλλα χαρακτηριστικά της ΠΓΔΜ δεν έχουν σχέση με τον αρχαίο Ελληνικό πολιτισμό, την ιστορία, την κουλτούρα και την κληρονομιά της βόρειας περιοχής της Ελλάδας». Είναι επίσης αίσχος ότι η μόνον κατ' όνομα Ελληνική πλευρά δέχθηκε να προσδιορίζεται η Ελληνικότατη Μακεδονία μας ως «Βόρεια περιοχή της Ελλάδας» και όχι ως Μακεδονία και ως «αρχαίος Ελληνικός πολιτισμός και ιστορία» και όχι ως μακεδονικός πολιτισμός και ιστορία.

Κι εδώ είναι το ιλαροτραγικό. Αν ρωτήσουν έναν Σκοπιανό ποια γλώσσα μιλάει θα πρέπει, βάσει της συμφωνίας, να απαντήσει «την μακεδονική, η οποία ανήκει στην ομάδα των νοτίων σλαβικών γλωσσών και δεν έχει σχέση με τον αρχαίο Ελληνικό πολιτισμό, την ιστορία, την κουλτούρα και την κληρονομιά της βόρειας περιοχής της Ελλάδας». Υπάρχει εχέφρων άνθρωπος που πιστεύει, ότι αυτή θα είναι η απάντηση και όχι απλώς «μακεδονικά»;

Επομένως η κατ' ευφημισμό Ελληνική κυβέρνηση επισημοποίησε το ισχυρότερο όπλο της σκοπιανής προπαγάνδας, την γλώσσα, το οποίο πλέον θα χρησιμοποιεί με την άδεια της Ελλάδας., όπως και το ιερό όνομα της Μακεδονίας μας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ - ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Επιστημονικώς είναι αποδεδειγμένο, ότι η ομιλούμενη γλώσσα δεν είναι οπωσδήποτε καθοριστικό κριτήριο ταξινόμησης μιας συγκεκριμένης εθνοτικής ομάδας. Επιπλέον το τοπικό ιδίωμα ξεπεράστηκε ιστορικά και δεν έχει καμιά χρησιμότητα. Σύντομα θα εξαφανιστεί, όπως όλες οι αντίστοιχες βοηθητικές γλώσσες που είναι πλέον νεκρές.

Έτσι η σκοπιανή προπαγάνδα θα έχανε το σημαντικότερο επιχείρημά της, αν οι δωσίλογοι της ελληνικής κυβέρνησης δεν δεχόταν με την συμφωνία των Πρεσπών την ύπαρξη «μακεδονικής» γλώσσας, όπως δέχθηκαν και την εκχώρηση του ιερού ονόματος της Μακεδονίας και την «μακεδονική εθνικότητα».

Δεδομένου ότι και από την πλειοψηφία των κομμάτων της αντιπολίτευσης έγινε αποδεκτή η σύνθετη ονομασία με τον όρο Μακεδονία, το μόνο μέσο αντίστασης είναι ο συνεχής και σκληρός αγώνας του

Ελληνικού λαού για την υπεράσπιση των εθνικών μας δικαίων και του συντάγματος που και στην συγκεκριμένη περίπτωση έχει καταπατηθεί.

(*) Ο Δημήτρης Βαλασίδης είναι Αξιωματικός εα-Οικονομολόγος-Συγγραφέας, απόφοιτος της Σχολής Ευελπίδων, του Πανεπιστημίου Μακεδονίας και κάτοχος μεταπτυχιακού στην Διοίκηση Επιχειρήσεων (MBA).